

ὅτι πρὸς συγγραφὴν τοιούτων δραμάτων ἀπαιτεῖτο πρὸ παντὸς μεγάλη σοφία καὶ ἔκτακτος παιδείασις, μικρὰ δὲ τις ποιητικὴ εὐφυΐα, ἣν ἀνευ περαιτέρω ἐρεῦνης ἐδεώθησαν ὡς ἐνυπάρχουσαν εἰς τὸν Βάκωνα.

Ὁ Βάκων ἦτο ἀναμφισβητήτως σοφὸς ἀνὴρ· τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξωσις. Ἀλλὰ πῶς εἶχε πρὸς τὴν ποίησιν; ποία ἦτο ἡ ποιητικὴ του εὐφυΐα; Ὁ περιβόητος οὗτος φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ φαίνεται ἐκ τῶν πεζῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἀφυέστατος πρὸς τὴν ποίησιν καὶ αὐτόχρομα σχολαστικὸς. Ὁ διάσημος Döllinger τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ἔλαβεν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Βάκωνος, διότι λέγει: «ὅστις ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ Βάκων ἦτο ἰκανὸς νὰ ποιήσῃ τὰ δράματα τοῦ Σαιζ-

κτῆρ καὶ ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ Βάκωνος ὁμιλεῖ τρανώτατα κατὰ τῆς ποιητικῆς αὐτοῦ ἰκανότητος. Ἀλλ' ἐπειδὴ διεσώθησαν καὶ τινὰ ποιήματα αὐτοῦ, δυνάμεθα νὰ ἐξετάσωμεν βαθύτερον τὸ πρᾶγμα. Ἐν ἔτει 1624 μετέφρασεν ἐμμέτρως εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἑπτὰ ψαλμοὺς τοῦ Δαυὶδ (1, 12, 90, 104, 126, 137, 149). Ἡ μετάφρασις αὕτη εἶνε ἔργον ποιητοῦ οὐχὶ πρώτης οὐδὲ δευτέρας, ἀλλ' ἰσῶς τετάρτης ἢ καὶ πέμπτης τάξεως. Οἱ στίχοι εἶναι ἀτεχνοὶ καὶ ἀκαλαισθητοὶ, αἱ ἐκφράσεις πεζόταται καὶ πλήρεις λέξεων περιττῶν κατὰ τὴν ἔννοιαν, μόνον δὲ χάριν τοῦ μέτρου τεθειμένων. Δύο δὲ μικρὰ ποιήματα, ἅτινα ἀποδίδονται εἰς τὸν Βάκωνα, εἶναι κακαὶ μιμήσεις ἀρχαίων ποιημάτων καὶ οὐδεμίαν ἔχουσι ποιητικὴν ἀξίαν. Ἀλλ' ὅστις

Δρ. ΠΑΡΚ.

ΝΕΛΣΩΝ. ΣΤΑΝΛΕΥ. ΣΤΑΙΡΣ.

ΙΕΦΣΟΝ.

πῆρου, δὲν ἀνέγνωσε ποτὲ τὰ ἔργα τοῦ Βάκωνος.» Καὶ ὁ Kuno Fischer ἐξάγει, ὅτι ὁ Βάκων δὲν ἦτο ποιητικὴ φύσις καὶ ὅτι ἐδεώρει «τὴν ποίησιν καὶ τὴν τέχνην ἀνευ δημιουργικῆς φαντασίας καὶ ἀνευ ψυχικῆς κινήσεως». Ἐτι δριμύτερον ἐκφράζεται νεώτερός τις φιλόσοφος, ὁ Heussler, ὅστις λέγει περὶ τοῦ Βάκωνος: Ἄν οὗτος ὁ δημοκρατικὸς καὶ σχολαστικὸς μεθοδολόγος, ὁ ἀστρονομικὸς οὗτος περιφρονητὴς τῆς γῆς, τὸ πνεῦμα τοῦτο τὸ ἀφαιροῦν ἐκ τῆς ἐπιστήμης πᾶν ὅτι θαυμάσιον καὶ πᾶν ὅτι σκόπιμον, τὸ ἀνατέμνον τὰ φαινόμενα καὶ περιφρονοῦν τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τῆς φύσεως, ἂν δὲν εἶνε αὕτη ἡ πεζότης, τότε ἐπικρατοῦσιν ἐν τῷ κόσμῳ ὅλας παράδοξοι ἰδέαι περὶ τῆς ποιήσεως.» Καὶ αὐτὸς ὁ ἀριστος γνώστης τοῦ Βάκωνος, ὁ Ἄγγλος Spedding, εἶνε ὅλος ἐναντίον τῆς περὶ τοῦ Βάκωνος ὡς ποιητοῦ τῶν σαιξπηριῶν ἔργων ὑποθέσεως. Ὁλος λοιπὸν ὁ χαρα-

δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν ψαλμῶν ἄς ἀναγνώσῃ τοὺς μίμους τοῦ Βάκωνος, ἵνα πεισθῇ ὅτι ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ ἦτο ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ ποιήσῃ ἔργα οἷα τὰ τοῦ Σαιζπῆρου. Τὰ ποιήματα ταῦτα, ὡς ἡ Conference of Pleasare, συνίστανται κυρίως μόνον ἐκ τινῶν ἐπιτετηδευμένων καὶ ἀφυσικῶν ἀγορεύσεων, στεροῦνται δὲ πάσης δράσεως καὶ εἶναι κατ' οὐσίαν ἀσύνδετοι καὶ ἀσυνάρτητοι. Δύναται τις νὰ φαντασθῇ τι πεζότερον τῶν ἀγορεύσεων τούτων, ἀνοητότερόν τι ἔργον ἢ τὸν Prince of Purpoole; Διὰ νὰ θεωρήσωμεν τὸν Βάκωνα ὡς τὸν ποιητὴν τῶν Σαιξπηριῶν ἔργων, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ μόνον ὑπὸ ξένον ὄνομα ἔγραφε καλὰ ποιήματα, ὑπὸ δὲ τὸ ἰδίον τοῦ ὀνομα δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τι ἀξίον λόγου.

Ἀλλὰ ποῖοι λόγοι ἠδύνατο νὰ ἀναγκάσωσι τὸν Βάκωνα νὰ γράψῃ τὰ ἔργα του ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα; Οἱ